

Người xưa!

Khi mới ba tiếng đồng hồ gặp lại cô sau mười năm, Khang đã bảo cô ở lại cùng anh, điều mà Ngân nghĩ phải mất nhiều cuộc gặp gỡ hơn anh mới có thể nói.

Cô nhận được tin nhắn của Khang khi đang chuẩn bị đi ngủ: “Anh đang ở Sài Gòn. Lần này anh sẽ ở lâu. Hôm nào em rảnh, anh mời em đi ăn tối”.

Chỉ có vậy thôi mà cái tin nhắn đó làm Ngân thao thức suốt cả đêm. Kỳ lạ thật, lần nào cũng thế, cứ mỗi lần Khang nhắn tin hay gọi điện thoại cho Ngân là đêm đó cô không ngủ được. Mười năm, những ngày xưa cũ đã xa lắm rồi mà sao cô lại không thể quên được Khang.

Cô và anh quen nhau từ khi cô mới ngơ ngác bước vào giảng đường đại học. Anh là “ma cũ”, chịu trách nhiệm chỉ dẫn cho các tân sinh viên nhận lớp trong ngày nhập trường. Sau này khi quen nhau, Khang bảo đã yêu Ngân ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy Ngân mang bộ dạng ướn sững, khuôn mặt xinh xắn gần như vô hồn, nhàu nhĩ vì mưa và nước mắt đến dự khai giảng khi buổi lễ đã gần kết thúc.

Anh còn yêu Ngân nhiều hơn khi cô kể cho anh nghe về buổi chiều mà cô đến muộn - buổi chiều đáng sợ nhất trong suốt quãng đời sinh viên của cô khi cô đi lạc giữa đường phố Sài Gòn trong cơn mưa chiều gầm gào đáng sợ, giữa một biển nước mênh mông và những con người vội vã không quen biết.

Khi Ngân đang tất bật chuẩn bị làm luận văn tốt nghiệp thì Khang quyết định đi du học. Anh bảo công việc đang làm ở công ty bảo hiểm nước ngoài với nhiều người đã đủ để anh an phận nhưng anh muốn có cơ hội tốt hơn. Với anh, cuộc đời bên ngoài còn cao rộng biết bao. Anh thường nói với Ngân:

- Còn trẻ, cứ ngồi hoài một chỗ, nghĩ mình như con ếch ngồi đáy giếng, nhìn trời chỉ bằng cọng rau má thôi.

Vậy là anh đi. Ngày tiễn anh ra sân bay, Ngân không dám khóc. Cô không

muốn hình ảnh cuối cùng của mình trong mắt anh lúc ấy lại là một cô bé yếu đuối, sưng nước như ngày xưa. Bốn năm đại học ở thành phố ồn ã, hỗn độn này đủ để cô trở nên cứng cáp hơn. Nhưng khi đêm về nhà, trong căn phòng nhỏ, cô đã khóc. Cô nhớ anh, thực sự rất nhớ anh. Ba năm là một quãng thời gian dài đến diệu vợi.

Nhiều lần cô đã rất muốn nói Khang rằng anh đừng đi nữa, cô không muốn xa anh. Cô linh cảm rằng một khi anh đi xa, cô sẽ được tiễn anh đi nhưng sẽ không được đón anh về. Nhưng lần nào cô cũng không nói được. Cô không muốn mình trở thành vật cản trên con đường thênh thang trước mặt Khang.

Cô không ngờ, linh cảm ấy của cô lại đúng. Tình yêu của những tháng ngày bên nhau không đủ để níu giữ Khang. Khang gửi email cho cô: “Biết nói thế nào để em hiểu và tha thứ cho anh khi bên cạnh anh có quá nhiều sự cám dỗ. Còn anh thì lại quá cô đơn. Áp lực của việc học hành, của công việc, cuộc sống xa lạ cứ mỗi ngày lại kéo anh đi xa hơn anh nghĩ. Đến khi nhìn lại, anh đã không còn là anh của ngày xưa. Anh đã nghĩ đến em, nghĩ rất nhiều nhưng em lại ở quá xa anh.

Có những ngày đông lạnh hay những khi công việc làm anh căng thẳng đến muốn nổ tung, anh nhớ em biết bao. Anh thèm được em ôm chặt lấy anh, thèm được vùi đầu vào lòng em mà ngủ một giấc thật say, để khi tỉnh giấc lại thấy mọi thứ trở nên cân bằng như ngày xưa vẫn thế... Nhưng bàn tay anh đã không chạm tới em mà lại chạm vào một bàn tay khác khi bàn tay ấy ở quá gần và đủ làm anh ấm áp...”.

Ngày Khang trở về, Ngân không ra đón dù anh vẫn gửi email cho cô. Cô chỉ gặp lại Khang vào ngày cưới của anh không lâu sau đó. Cô muốn mình một lần kiêu hãnh nhìn anh để anh thấy rằng không có anh, cô vẫn bình yên.

Ba năm sau, cô lấy chồng. Một đồng nghiệp cùng công ty, đẹp trai, giỏi giang, là mẫu người trong mơ của nhiều cô gái... nhưng không phải là cô. Khi cuộc hôn nhân của cô kết thúc hai năm sau đó, cô đau đớn nhận ra rằng mọi thứ đổ vỡ là vì cô không thể quên được tất cả những gì thuộc về Khang. Cô không thể dung hòa được với chồng cô - một người quá thực tế, thực tế đến lạnh lùng - trong khi cô cần sự sẻ chia và hơi ấm.

Mười năm, Ngân vẫn giữ địa chỉ email và số điện thoại cũ nên thỉnh thoảng Khang liên lạc với cô nhưng cô không trả lời. Cô chỉ biết hiện giờ anh đang sống và làm việc ở Hà Nội.

Nhưng bây giờ thì anh đang ở cùng thành phố với cô. Cô biết anh vẫn còn nghĩ đến cô. Qua bạn bè, anh cũng đã biết về cuộc hôn nhân không trọn vẹn của cô và anh muốn được gặp cô, dù chỉ một lần.

Hai tuần từ khi Khang vào Sài Gòn, khi những tin nhắn và những cuộc gọi nhờ từ số của Khang sắp nhấn chìm cả điện thoại của Ngân thì cô nhận lời đi ăn tối cùng anh.

Khang đến đón Ngân bằng chiếc xe hơi sang trọng. Anh bảo thời buổi này đi xe máy ngoài đường nguy hiểm quá, huống hồ lại chở thêm một người đẹp như Ngân. Ngân cười. Mười năm đủ để Khang ăn nói dạn dĩ hơn xưa. Ngân nhớ thuở còn yêu nhau, cạy răng Khang cũng không nói được câu nào hay. Mỗi khi muốn nói chuyện gì quan trọng với Ngân, anh cứ ậm ừ mãi làm cô cứ phải đoán già đoán non mới hiểu.

Quán đẹp. Những món ăn được bày biện cầu kỳ, rượu vang đỏ sẫm ánh trong ly, tiếng nhạc hòa tấu du dương. Cô tủm tủm cười:

- Nhớ hồi sinh viên, em với anh toàn ngồi quán vỉa hè. Có lần vét túi cả hai đưa mới đủ tiền trả. Giờ...

- Thôi em nhớ làm gì cái thời đói khổ ấy. Bọn trẻ bây giờ thực tế hơn mình ngày xưa nhiều. Yêu nhau các cô thường chọn cho mình một anh ít nhất cũng có được xe máy, ăn cũng phải vào được cái quán tươm tất một tí, buổi tối muốn tâm sự cũng chẳng cần phải ra công viên giành ghế. Em không thấy Valentine vừa rồi, Sài Gòn, Hà Nội đều cháy phòng khách sạn đấy sao.

Cô cười nhẹ, mặt hơi đỏ lên. Ngân nhớ, hồi yêu nhau, tình yêu giữa cô và anh trong sáng, thánh thiện đến độ có lần đi chơi xa, xe hỏng không về được, hai đứa phải thuê khách sạn ở lại. Vậy mà suốt đêm anh và cô nằm cạnh bên nhau chỉ để trò chuyện, đủ thứ chuyện trên trời dưới đất rồi cả hai ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi tỉnh dậy, Ngân thấy mình vùi đầu vào ngực anh và

vòng tay anh siết chặt cô ấm áp... Khang nheo mắt nhìn cô:

- Em lại nhớ chuyện ngày xưa đấy à. Hồi ấy anh ngây thơ thật đấy. Chứ bây giờ thì em “chết” với anh.

- Anh ghê gớm nhỉ. Thế đã có bao nhiêu cô chịu “chết” với anh rồi?

Khang cười, mặt hơi cúi xuống:

- Sau khi lấy vợ, anh nhận ra anh đã quá xét nét khi đến với một người nào đó, kể cả em, khi nghĩ rằng một khi đã quen thì phải yêu, yêu là phải cưới. Bên ngoài còn nhiều những đam mê cuồng nhiệt lắm, nó như nguồn năng lượng giúp anh cân bằng để tiếp tục sống.

- Vợ anh biết không?

- Cô ấy cũng có những khoảng trời riêng và anh cũng thế. Chỉ cần đừng biết quá nhiều về khoảng trời đó của nhau.

Ngân hơi giật mình. Cô ngẩng mặt lên nhìn Khang. Mười năm rồi, cô mới có dịp nhìn anh gần thế này. Thời gian không làm anh khác xưa nhiều. Vẫn mái tóc hơi bông bông, vẫn quần jeans, áo sơ mi như kiểu của anh ngày xưa nhưng nụ cười và ánh mắt anh không còn nhiều sự ấm áp. Cô nhận thấy có vẻ tự mãn và lạnh lùng ẩn chứa ở đó. Bỗng nhiên, cô cảm thấy có một luồng hơi lạnh chạy dọc theo cơ thể mình.

Luồng hơi lạnh ấy lại một lần nữa chạy khắp cơ thể Ngân khi Khang quàng tay qua eo cô và khẽ siết cô vào lòng khi cô và anh xuống đến tầng hầm để xe vắng ngắt. Anh nói khẽ bên tai cô:

- Ngân, tối nay em đừng về, có được không?

Ngân lặng người đi. Cô không trả lời.

Chiếc xe chậm rãi chạy ra khỏi tầng hầm rồi hòa vào dòng người náo nhiệt. Thi thoảng, qua những chỗ vắng người, Khang lại bỏ một tay để tìm nắm lấy tay Ngân. Ngân cứ ngồi yên như thế, thấy mình như đang trôi đi.

Khang ơi, trong suốt mười năm qua, không ít lần cô đã khao khát được ở gần anh dù chỉ một lần thôi, một lần để cô có thể sống trọn vẹn phần còn lại của đêm ngày xưa. Thậm chí, đêm qua trước khi quyết định gặp anh, cô đã nhìn ngắm mình thật lâu trong gương, ngắm cơ thể cô giờ đã đầy dẫy hơn xưa, làn da không còn mịn màng, đôi bàn tay nhỏ nhắn đã có những chấm đồi mồi, vòng eo không còn thon gọn và cả những vết rạn màu tím nhạt - dấu vết của một lần sinh - trên bụng mình. Nhưng bản năng của một người phụ nữ vẫn mách bảo rằng cô còn xinh đẹp và quyến rũ biết bao.

Nhưng giờ đây, khi mới ba tiếng đồng hồ gặp lại cô sau mười năm, Khang đã bảo cô ở lại cùng anh, điều mà Ngân nghĩ phải mất nhiều cuộc gặp gỡ hơn anh mới có thể nói. Cô thấy hơi hụt hẫng. Mà mười năm rồi còn gì. Khang bây giờ đã không còn là Khang của ngày xưa và cả cô cũng thế. Những gì đã có giữa anh và cô đã là quá khứ cả rồi. Khang đang ở bên cạnh cô giờ là một người đàn ông từng trải, một người đàn ông đã có vợ.

Đến với anh, liệu cô sẽ được cùng anh chạm đến cùng sự thăng hoa trong hạnh phúc hay chỉ là chuốc lấy thất vọng? Rồi sau đó, cô sẽ là gì của anh: một người tình được yêu thương hay chỉ là một người đàn bà như biết bao người đàn bà khác trong những cuộc tình một đêm đã đi qua đời anh? Ngân không muốn mình là ai trong cả hai lựa chọn đó.

Ngân biết, cô không thể đem được quá khứ về thực tại, Khang trong cô là Khang của ngày xưa chứ không phải là người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô lúc này.

Ngân nhìn thật lâu khuôn mặt nghiêng nghiêng của Khang qua ánh đèn đường trước khi đặt nhẹ tay mình lên tay anh, nói khẽ:

- Anh đưa em về nhà nhé.